

En pal stond in 't geveer. Maar nog is 't hart aan 't bloeden,
 De wond niet gansch geheeld, de grond nog niet gered;
 De vlam is niet geklinscht die overal blijft woeden,
 En 't zoo beschandte Europa, door haren walm besmet.
 't Gebulder van 't kanon, neen! niet de stem van vrede,
 Klont sedert vijftig jaar, die smet der menschelijkheid,
 Zoo in 't verbeeld Europa als ook langs Hollands reede;
 Die donder was de stem, die zucht der menschelijkheid.
 Verbroed'ring vond niet meer haar godgewijde arianen,
 Helas! het moordend staal bestaate 't burgers lot;
 Er rees een nieuw vernuft, er steeg in hoed'geaven;
 Een hielbestampel? neen! het was een moordschavot.

AANHEF.

Nog zag ons Utrecht, ja zoo blij niet als voorhenen!
 Wie toch zag Hollands nood en stortte niet een traan?
 Wie was daar aller rust, zoo plotsling was verdwenen,
 Niet met het droevig lot van Bato's erf begaan?
 Werd eens de statenvlag aan de afgelegen stranden
 Zoo fier met moed ontrold, zij moest ook nu bewaakt;
 Zij, door het zuid' bestookt deed aller hart ontbranden,
 Dat, voor het heil des lands zijn laatste zuchten slaakt;
 Zij is gered die vlag, weer mag ze in eere wapp'ren!
 En Pallas beure 't hoofd nog onbesmet omhoog,
 En noeme vrij haar kroost bij de onverschrokken dapp'ren,
 Daar 't op één enklen wenk met moed te wapen vloog

En pal stond in 't gevaar. Maar nog is 't hart aan 't bloeden,
 De wond niet gansch geheeld, de grond nog niet gered;
 De vlam is niet gebluscht die overal blijft woeden,
 En 't-zoo beschaafde Euroop' door haren walm besmet.
 't Gebulder van 't kanon, neen! niet de stem van vrede
 Klonk sedert vijftig jaar, die smet der menschlijkheid,
 Zoo in 't verdeeld Euroop als ook langs Hollands rede;
 Die donder waar de mensch ja de onschuld zelfs omschreit.
 Verbroed'ring vond niet meer haar' godgewijde altaren,
 Helaas! het moordend staal besliste 's burgers lot;
 Er rees een nieuw vernuft, er steeg in doodsgevaaren:
 Een liefdestempel? neen! het was een moordschavot.

Dring niet te ver mijn geest in 't diep der donkre dagen,
 Die met de vorige eeuw ook heden de onze biedt,
 Wil u in 't open veld van 't klettertuig ont dragen;
 Natuur! gelukkig hij die in uw schoot geniet!